

HET ANDERE KIND

Van dezelfde auteur:

Het laatste spoor
Het huis van de zusters
Het einde van de stilte
De vreemde gast
De misleiding
De echo van de schuld

Charlotte Link

HET ANDERE KIND

the house of books

Oorspronkelijke titel

Das andere Kind

Uitgave

Copyright © 2009 by Blanvalet Verlag,

in der Verlagsgruppe Random House GmbH, München

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2010 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Gerda Wolfswinkel

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagfoto

Corbis/HillCreek Pictures

Foto auteur

© Derek Henthorn

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2628 4

D/2010/8899/141

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DECEMBER 1970

ZATERDAG 19 DECEMBER

Ze moest maken dat ze wegkwam. Ze was in gevaar. Als de mensen die op deze eenzame boerderij woonden haar in de gaten kregen was ze verloren.

Toen ze bij de poort van de boerderij kwam en haastig naar haar auto wilde lopen, stond de man plotseling voor haar. Hij was groot en zag er minder onverzorgd uit dan je van een bewoner van zo'n vervallen boerderij zou verwachten. Hij droeg een spijkerbroek en een trui en had grijs, kortgeknipt haar. Zijn ogen waren heel licht en er zat geen greintje gevoel in.

Semira hoopte dat hij haar niet achter bij de stallen had gezien. Misschien had hij haar auto zien staan en kwam hij nu kijken wie er rondspookte. Haar enige kans was zich onschuldig en onbevangen voor te doen, hoewel haar hart tekeering en ze op haar benen stond te trillen. Het zweet stond op haar gezicht, ondanks de bijtende kou op die inmiddels schemerig wordende decembermiddag.

Zijn stem was even koud als zijn ogen. 'Wat moet je hier?'

Ze probeerde te glimlachen, maar merkte dat het onzeker overkwam. 'Goddank. Ik dacht al dat er niemand was...'

Hij nam haar van top tot teen op. Semira probeerde zich in te denken wat hij zag. Een kleine, magere vrouw van nog

geen dertig, warm ingepakt in een lange broek, gevoerde laarzen en een dikke, zwarte parka. Zwart haar, zwarte ogen. Donkere huidskleur. Hopelijk had hij geen hekel aan Pakistani en had hij ook niet in de gaten dat ze misselijk was van angst. Semira had het beklemmende gevoel dat het bijna te ruiken was.

Hij wees met zijn hoofd naar het bosje onder aan de heuvel. 'Is dat jouw auto?'

Ze had hem daar niet moeten parkeren. De kale bomen stonden te ver uit elkaar. Ze verborgen niets. Hij had hem vanuit een van de bovenkamers van zijn huis gezien en er het zijne van gedacht.

Wat een idioot was ze, dat ze hierheen was gegaan zonder het tegen iemand te zeggen. En dat ze haar auto ook nog in het zicht van die godvergeten boerderij had geparkeerd.

'Ik ben helemaal... de weg kwijt,' stamelde ze. 'Ik heb geen idee hoe ik hier ben gekomen. Toen ik dit huis zag, wilde ik vragen hoe...'

'Nou?'

'Ik woon nog maar pas in deze omgeving,' zei ze met een te hoge en te schelle stem, 'en ik wilde eigenlijk naar...'

'Waar moet je naartoe?'

Haar hoofd was leeg. 'Naar... eh... hoe heet het daar...'
Ze ging met haar tong over haar droge lippen. Ze stond oog in oog met een psychopaat, daar was ze van overtuigd. En ze was alleen. Ze was zich maar al te bewust van de totale verlatenheid van dit oord. Er was wijd en zijd geen mens te bekennen die haar kon helpen.

Ze mocht geen fout maken. 'Naar eh...' eindelijk schoot haar een naam te binnen, 'Whitby. Ik wil naar Whitby.'

'Dan zit je een eind uit de richting.'

'Ja, dat kreeg ik langzamerhand ook in de gaten.' Ze glimlachte weer krampachtig. De man glimlachte niet terug. Hij

bleef haar met zijn starende ogen aankijken. Maar ondanks de gevoelloosheid die van hem uitging, merkte Semira dat zijn wantrouwen met de seconde toenam.

Ze moest hier weg!

Het liefst zou ze zijn weggerend, maar ze dwong zichzelf rustig te blijven staan. ‘Kunt u me zeggen hoe ik weer op de grote weg kom?’

Hij gaf geen antwoord. Zijn ijsblauwe ogen leken dwars door haar heen te kijken. Zulke koude ogen had ze nog nooit gezien, alsof er geen leven meer in zat. Er begon een zenuw in haar hals te trekken en ze was blij dat ze een sjaal omhad.

De stilte duurde te lang. Hij probeerde in te schatten hoe riskant deze kleine vrouw voor hem was.

Plotseling kwam er een trek van minachting op zijn gezicht en hij spuugde voor haar op de grond.

‘Moeten jullie zwarten zo nodig Yorkshire ook nog komen bevolken?’

Ze deinsde terug. Was hij een racist of was het een provocatie om haar uit haar tent te lokken?

Doe alsof het een volkomen normale situatie is.

Maar het wás geen normale situatie. Ze voelde een snik opkomen en kon niet verhinderen dat ze een kreetje gaf. Hoelang kon ze de paniek nog onder controle houden?

‘Ik ben... met een Engelsman getrouwd,’ zei ze. Dit deed ze anders nooit, zich achter John verschuilen als ze op vooroordelen stuitte die met haar huidskleur te maken hadden. Maar het was haar intuïtie die haar dit antwoord in de mond legde. Nu wist de man tegenover haar dat ze getrouwd was, dat er iemand was die haar zou missen als haar iets overkwam. Iemand die geen vreemdeling in dit land was, die meteen zou weten wat hem in het geval van een verdwijning te doen stond en die door de politie serieus genomen zou worden.

Ze kon niet opmaken of hij onder indruk was van haar woorden.

‘Maak dat je wegkomt,’ zei hij.

Dit was geen moment om je op te winden over zijn schofterige gedrag of ruzie te maken over gelijke rechten van blanke en gekleurde mensen. Ontsnappen was het enige dat telde. En naar de politie gaan.

Ze was het liefst weggerend, maar ze draaide zich om en dwong zichzelf met kalme passen weg te lopen. Hij moest denken dat ze beledigd was, hij mocht niet weten dat ze bijna gek werd van angst.

Ze had vier of vijf stappen gedaan toen hij riep: ‘Hé, wacht even!’

Ze bleef staan en hij kwam naar haar toe. Ze kon zijn adem ruiken. Sigaretten en zure melk.

‘Je bent achter bij de schuur geweest, hè?’

Ze moest slikken. Het zweet brak haar aan alle kanten uit. ‘Welke... schuur?’

Hij staaarde haar aan en in zijn kille ogen kon ze zien wat hij in háár ogen zag: dat ze het wist. Dat ze zijn geheim kende.

Ze zette het op een lopen.

JULI 2008

WOENSDAG 16 JULI

I

Hij zag de vrouw voor het eerst toen hij de Friarage School wilde verlaten om naar zijn kamer te gaan. Ze stond in de deuropening en weifelde blijkbaar of ze naar buiten, de stromende regen in zou lopen. Het was bijna zes uur en voor een vroege zomeravond abnormaal donker buiten. Na een drukkend hete dag was er een zwaar onweer boven Scarborough losgebarsten en nu leek de wereld door een wolkbreuk te vergaan. Het schoolplein lag er verlaten bij. In de oneffenheden van het asfalt vormden zich enorme plassen. De lucht bestond uit woedend samengebalde, blauwzwarte wolken.

De vrouw droeg een gebloemde zomerjurk tot op de kuit, een beetje ouderwets, maar heel geschikt voor een dag als vandaag vóórdat het onweer losbarstte. Ze droeg haar lange, donkerblonde haar in een vlecht en ze had een soort boodschappentas bij zich. Volgens hem was zij niet een van de leerkrachten van de school. Misschien was ze nieuw. Of volgde ze hier een cursus.

Iets bracht hem ertoe haar aan te spreken. Waarschijnlijk kwam het door haar ongewoon ouderwetse verschijning. Hij schatte haar vóór in de twintig en ze zag er totaal anders uit dan andere vrouwen van die leeftijd. Niet dat hij als man een schok kreeg bij haar aanblik, maar zijn aandacht bleef op de

een of andere manier hangen. Hij wilde weten hoe haar gezicht eruitzag, hoe ze praatte en of ze met opzet anders was dan haar leeftijdgenoten. Vrouwen fascineerden hem, vooral ongewone types.

Hij ging naast haar staan en zei, niet bepaald origineel: ‘Heeft u geen paraplu?’

De vrouw, die hem niet had horen aankomen, draaide zich geschrokken om. Hij zag dat hij zich vergist had: ze was niet vóór in de twintig maar minstens een eind in de dertig, misschien wel ouder. Ze zag er sympathiek maar volstrekt onopvallend uit. Bleek, niet opgemaakt, niet mooi en niet lelijk, zo iemand die je na twee minuten weer vergeten was. Klaarblijkelijk was ze niet het type dat zich bewust van de massa wilde onderscheiden; zij had gewoon geen idee wat ze moest doen om er aantrekkelijk uit te zien.

Een aardig, verlegen vrouwtje, oordeelde hij, en totaal oninteressant.

‘Ik had kunnen weten dat het zou gaan onweren,’ zei ze, ‘maar toen ik vanmiddag wegging was het zo heet, dat het belachelijk leek om een paraplu mee te nemen.’

‘Waar moet u naartoe?’ vroeg hij.

‘Naar de bushalte in Queen Street, maar tegen de tijd dat ik daar aankom ben ik drijfnat.’

‘Wanneer gaat de bus?’

‘Over vijf minuten,’ zei ze klaaglijk, ‘en dat is de laatste vandaag.’

Ze woonde zeker in een van die boerengehuchten rond Scarborough. Verbazingwekkend, hoe gauw je hier op het platteland zat zodra je de bebouwde kom uit was. Zonder overgang kwam je meteen in de rimboe terecht, in dorpen die uit een paar ver uit elkaar liggende boerderijen bestonden. En de verbinding was om te huilen zo slecht. Even voor zessen ging de laatste bus! Als je jong was waande je je in het stenen tijdperk.

Als ze jong en mooi was geweest had hij geen moment geaarzeld om aan te bieden haar met de auto thuis te brengen. Hij zou haar eerst hebben gevraagd of ze in een van de vele pubs beneden bij de haven iets met hem wilde gaan drinken. Maar het idee om in een kroeg met een glas wijn tegenover dit ouwelijke meisje te zitten – want zo kwam ze over, als een ouwelijk meisje – en de hele avond naar dat gezicht te kijken, was absoluut niet aantrekkelijk. Waarschijnlijk was de televisie onderhoudender.

Toch aarzelde hij om via het schoolplein de straat door te sprinten en haar zomaar te laten staan. Ze zag er zo moederziel alleen uit.

‘Waar woont u eigenlijk?’

‘In Staintondale,’ zei ze.

Hij rolde met zijn ogen. Goeie god! Hij kende Staintondale. Een weg, een kerk, een postkantoor, waar je ook de allernoodzakelijkste boodschappen en een paar tijdschriften kon kopen, en een paar huizen. Een rode telefooncel, die tegelijkertijd als bushalte fungeerde. En hier en daar in het landschap een boerderij.

‘En vanaf de halte in Staintondale moet u zeker nog een heel eind lopen,’ vermoedde hij.

Ze knikte triest. ‘Ja, bijna een halfuur.’

Hij had een fout gemaakt door haar aan te spreken en hij kreeg de indruk dat ze zijn teleurstelling aanvoelde. Iets zei hem dat het een pijnlijk vertrouwde situatie voor haar was. Het kwam misschien vaker voor dat ze de aandacht van mannen trok, maar dat die meteen uitdoofde als ze toenadering zochten. Misschien vermoedde ze dat hij zou hebben aangeboden haar te helpen als ze wat interessanter was geweest en ging ze er al van uit dat het er niet van zou komen.

‘Weet u wat,’ zei hij snel, voordat egoïsme en gemakzucht de overhand kregen over zijn vlag van goedhartigheid, ‘mijn

auto staat een eindje verderop in de straat. Als u wilt breng ik u gauw naar huis.'

Ze staarde hem vol ongeloof aan. 'Maar Staintondale ligt niet in de buurt. Het...'

'Ik ken het,' onderbrak hij haar, 'maar ik heb toch geen plannen voor de komende uren en een ritje naar buiten is het ergste niet.'

'Met dit weer...' weifelde ze.

Hij glimlachte. 'Ik zou u toch aanraden het aanbod aan te nemen. Ten eerste haalt u de bus niet meer en ten tweede, ook als dat zou lukken bent u morgen zwaar verkouden. Dus?'

Ze aarzelde. Hij merkte dat ze zich wantrouwig afvroeg wat zijn motieven waren. Hij zag er goed uit en had succes bij de vrouwen, dat wist hij, en ze was vast wel realistisch genoeg om in te zien dat een man als hij zich niet echt aangetrokken voelde tot een vrouw als zij. Waarschijnlijk zag ze hem als een aanrander die haar in zijn auto probeerde te lokken of als iemand die zojuist door medelijden was overmand. Beide alternatieven zouden haar weinig bekoren.

Hij stak zijn hand uit. 'Dave Tanner,' zei hij.

Aarzelend nam ze zijn hand aan. 'Gwendolyn Beckett,' zei ze.

'Goed dan, Gwendolyn Beckett,' zei hij glimlachend en keek op zijn horloge, 'over een minuutje gaat de bus. Daarmee is de knoop doorgehakt, lijkt mij. Ben je bereid een sprintje te trekken over het schoolplein en nog iets verder de straat in?'

Ze knikte, overrompeld door het besef dat ze geen keus had.

'Houd die tas boven je hoofd,' adviseerde hij, 'dat houdt de regen een beetje tegen.'

Ze renden achter elkaar door de stromende regen over het schoolplein, rechtsaf een kleine straat in met smalle rijtjeshuizen van rode baksteen en met witgeschilderde voordeuren.

‘Hierlangs,’ zei hij en ze holden verder langs de huizen tot ze bij een kleine, blauwe, tamelijk roestige Fiat aankwamen die aan de linkerkant van de straat geparkeerd stond. Hij maakte de auto open en met een zucht van verlichting lieten ze zich op de voorste stoelen vallen.

Het water droop uit Gwendolyns haren en haar jurk plakte als een natte lap tegen haar lichaam. Een paar meter was voldoende geweest om hen helemaal te doorweken. Dave probeerde niet op zijn natte voeten te letten.

‘Wat stom van me,’ zei hij. ‘Ik had de auto moeten gaan halen en jou bij de school moeten laten instappen. Dan was je tenminste een beetje droog gebleven.’

‘Ach, wat!’ Eindelijk glimlachte ze. Ze had mooie tanden, stelde hij vast. ‘Ik ben niet van suiker. En voor de deur afgezet worden is in ieder geval beter dan met de bus tussen de akkers door hobbelen om vervolgens nog een eind te moeten lopen. Heel erg bedankt.’

‘Graag gedaan,’ zei hij, terwijl hij zijn derde poging deed om de wagen te starten. Eindelijk sloeg de motor rochelend aan en kwam de auto met horten en stoten in beweging.

‘Dat wordt zo meteen wel beter,’ zei hij, ‘de auto moet even op gang komen. Ik mag van geluk spreken als ik met die roestbak de winter doorkom.’

De motor begon nu gelijkmatiger te brommen. Deze keer zou hij het nog wel halen naar Staintondale en weer terug.

‘Wat zou je gedaan hebben als je de bus had gemist en mij niet was tegengekomen?’ vroeg hij.

‘Dan had ik mijn vader gebeld,’ zei Gwendolyn.

Hij keek haar even van opzij aan. Haar stem had een warmere klank gekregen toen ze over haar vader sprak. Minder afstandelijk.

‘Woon je bij je vader thuis?’

‘Ja.’

‘En je moeder...?’

‘Mijn moeder is vroeg gestorven,’ zei Gwendolyn op een toon die verried dat ze daar niet over wilde praten.

Een vaderskind, dacht hij. Minstens halverwege de dertig en pappie is nog steeds de enige voor haar. De allerbeste. Daar kan geen man aan tippen.

Vermoedelijk deed ze er bewust of onbewust alles aan om pappies lieveling te zijn. Met die dikke, blonde vlecht en haar ouderwetse bloemetjesjurk vertegenwoordigde ze het type vrouw uit de jaren vijftig, begin jaren zestig van de vorige eeuw, toen haar vader jong was.

Hij bezat een fijne antenne en voelde aan dat ze haar hoofd brak om een ander onderwerp aan te snijden. Hij kwam haar tegemoet.

‘Trouwens, ik geef les aan de Friarage School,’ zei hij, ‘maar niet aan kinderen. In de middagen en de avonden stelt de school klaslokalen beschikbaar voor volwassenenonderwijs. Ik geef cursussen Frans en Spaans en houd daarmee redelijk mijn hoofd boven water.’

‘Dan spreek je die talen zeker heel goed?’

‘Als kind heb ik een hele tijd in Spanje en in Frankrijk gewoond. Mijn vader was diplomaat.’ Hij was zich ervan bewust dat er geen warmte in *zijn* stem lag, toen hij het over zijn vader had. Hij moest zelfs moeite doen niet te veel haat te laten doorklinken. ‘Maar ik zal je zeggen, er is geen lol aan om drie of vier avonden in de week een stel totaal onbegaafde huisvrouwen talen bij te brengen waar je van houdt vanwege hun klank en expressiviteit.’

Hij lachte verlegen toen het tot hem doordrong dat hij misschien een blunder had begaan. ‘Sorry hoor. Misschien volg jij ook een taal cursus bij een van mijn collega’s?’

Ze schudde haar hoofd. Hoewel het door het gordijn van regen niet erg licht was in de auto, merkte hij dat ze bloosde.

‘Nee,’ zei ze, ‘ik zit niet op een taalcursus. Ik...’

Ze keek hem niet aan en staaarde uit het raam. Ze reden in noordelijke richting Scarborough uit. Rijtjeshuizen en supermarkten gleden voorbij, autogarages, troosteloze pubs, een caravanpark, alles leek in de stromende regen weg te zinken.

‘Ik had in de krant gelezen,’ zei ze zachtjes, ‘dat er op woensdagmiddag in de Friarage School een cursus zou worden gegeven, waar...’ Ze aarzelde.

In een flits wist hij het. Waarom was het niet meteen tot hem doorgedrongen? Hij kende het nieuwe lesprogramma. Op de woensdagen. Van halfvier tot halfzes. Vandaag voor het eerst. En deze Gwendolyn Beckett paste precies in de doelgroep.

‘O, ik weet het al,’ zei hij, zo onverschillig mogelijk, alsof het de normaalste zaak van de wereld was om op een cursus voor, hoe moest je het noemen... sukkels? mislukkelingen? losers? te gaan. ‘Is dat niet een soort... assertiviteitstraining?’

Ze was nu vermoedelijk knalrood.

‘Ja,’ antwoordde ze, ‘dat klopt. Je leert je verlegenheid te overwinnen. Mensen te benaderen. Je... angsten te beheersen.’ Nu keek ze hem aan. ‘Dat zal je wel heel idioot in de oren klinken.’

‘Helemaal niet,’ verzekerde hij haar. ‘Als je vindt dat je een manco hebt, moet je er iets aan doen. Dat is nuttiger dan op je gat te blijven zitten en te klagen. Zit er maar niet mee en probeer gewoon het beste uit die cursus te halen.’

‘Ja,’ zei ze. Het klonk tamelijk moedeloos. ‘Dat wil ik ook. Ik kan niet zeggen dat ik erg happy ben met mijn leven, weet je.’

Ze keek weer uit het raam en hij durfde er niet verder op in te gaan.

Ze zwegen.

Het begon iets minder hard te regenen. Toen ze in het centrum van Cloughton afsloegen in de richting van Staintondale brak opeens de avondzon door.

Zomaar ineens werd hij gespannen. Alert. Hij had een voorgevoel dat er iets nieuws in zijn leven was gekomen. Misschien had het met die vrouw naast hem te maken.

Hij maande zichzelf kalm te blijven. En voorzichtig.

Hij kon zich niet veel fouten meer permitteren.

2

Amy Mills had het geld dat ze als babysitter verdiende hard nodig. Zij moest haar studie grotendeels zelf bekostigen. Niet dat het vervelend was om de avond in een vreemde huiskamer door te brengen, een boek te lezen, televisie te kijken en gewoon op een slapend kind te passen, maar daarvoor kwam zij zelf laat in bed en bovendien had ze er een hekel aan in het donker naar huis terug te lopen. In ieder geval in de herfst en de winter. In de zomer was het 's avonds nog lang licht en heerste er in de straten van Scarborough een levendige drukte, vanwege de studenten die het stadje aan de oostkust van Yorkshire bevolkten.

Maar vanavond zag het er heel anders uit. Het onweer en de hevige regen van vanmiddag hadden alle mensen naar binnen gejaagd. En na die snikhete dag was het merkbaar koeler en winderiger geworden.

Er zal wel geen mens op straat zijn, dacht Amy slecht op haar gemak.

Op woensdag paste ze altijd op Liliana, het vierjarige dochtertje van mevrouw Gardner, een alleenstaande moeder, die zichzelf en haar kind met verschillende baantjes onderhield en op woensdagavond in de Friarage School Franse les gaf.

De cursus eindigde om negen uur, maar daarna ging ze met haar leerlingen altijd nog iets drinken.

‘Anders kom ik er nooit eens uit,’ had ze tegen Amy gezegd. ‘Ten minste één keer in de week wil ik een beetje plezier hebben. Vind je het heel erg als ik om tien uur thuiskom?’

Het probleem was alleen dat ze nooit om tien uur thuiskwam. Als Amy geluk had werd het halfelf, in de regel eerder kwart voor elf. Wel maakte mevrouw Gardner telkens uitgebreid haar excuus.

‘Ik weet niet waar de tijd gebleven is! Lieve help, als je eenmaal aan de praat raakt...’

Eigenlijk zou Amy die baan het liefst opzeggen, maar het was haar enige *vaste* baantje. Ze paste ook bij andere gezinnen op, maar onregelmatig. Op het geld van woensdag kon ze rekenen en dat was goud waard in haar situatie.

Eigenlijk ben ik laf, zei ze vaak bij zichzelf, maar de angst werd er niet minder om.

Deze woensdag was het wel erg laat geworden: tien voor halftwaalf!

‘We hadden om tien uur afgesproken,’ zei Amy, die op van de zenuwen haar studieboeken inpakte.

Mevrouw Gardner reageerde in ieder geval berouwvol. ‘Ik weet het. Het is heel erg met me gesteld. Maar er was een nieuweling op de cursus en die gaf een paar rondjes. Ze had ontzettend veel te vertellen. Voor ik het wist was het laat.’

Ze gaf Amy haar geld en was zo fatsoenlijk vijf pond meer te betalen. ‘Hier. Omdat je overuren hebt gemaakt. Is met Liliana alles in orde?’

‘Ze slaapt en ze is niet één keer wakker geworden.’ Een beetje koeltjes nam Amy afscheid van de aangeschoten mevrouw Gardner en verliet de woning. Toen ze op straat kwam trok ze huiverend haar schouders op.

Bijna herfstachtig, dacht ze, en toch pas half juli. In ieder geval regende het sinds een paar uur niet meer.

Haar route liep eerst een eindje langs de St. Nicholas Cliff met het tamelijk vervelozige Grand Hotel en daarna over een lange, smeedijzeren brug, die de binnenstad met de South Cliff verbond. Hij overbrugde een druk kruispunt, maar om deze tijd was het daar beneden helemaal uitgestorven. Wel was het er fel verlicht met straatlantaarns. Amy vond die stilte griezelig, maar veel erger was het stuk door de Esplanade Gardens. Dat was een park dat dichtbegroeid was met struiken en bomen en waar veel smalle paadjes doorheen liepen. De kortste weg voerde via een steile trap rechtstreeks naar de Esplanade, een brede straat, waar de hotels zich aaneenregen. Het akeligste stuk van Amy's route was die donkere trap. Zodra ze op de Esplanade was, zou ze zich beter voelen. Dan moest ze nog wel een flink eind de straat door tot ze bij Albion Road kwam, waar het smalle rijtjeshuis van haar tante stond. Deze tante was oud en vond het fijn dat ze gezelschap had. Amy was een kind van arme ouders uit een arbeiderswijk in Leeds en voor haar kwam het goed uit dat ze gedurende haar studie gratis onderdak had.

Midden op de brug bleef ze even staan en keek achterom of alles in orde was. Dat deed ze elke keer op deze plek, bijna in een reflex, voordat ze die enge, verlaten Esplanade Gardens indook.

Met snelle passen kwam een grote, slanke man vanaf de St. Nicholas Cliff aanlopen. Nog een paar meter en hij zou bij de brug zijn. Verder was er nergens een mens te zien.

Met één hand omklemde Amy haar boekentas en met haar andere hand de voordeursleutel, die ze bij mevrouw Gardner thuis al tevoorschijn had gehaald. Ze had zich aangewend hem altijd bij de hand te hebben als ze thuiskwam. Natuur-

lijk had dat ook met de angst te maken. Haar tante vergat altijd de lamp boven de deur aan te doen en Amy vond het afschuwelijk om als een blinde mol in haar tas naar haar sleutels te moeten graven. Amy wilde snel naar binnen kunnen. Snel in veiligheid zijn.

Veilig. Waarvoor eigenlijk?

Ze was overdreven bang, dat wist ze. Het was gewoon niet normaal dat ze overal spoken zag. Ze vermoedde dat het aan haar opvoeding lag – enig kind van eenvoudige mensen en veel te beschermd. *Doe dit niet, doe dat niet... er kan van alles gebeuren...* Als haar klasgenoten iets ondernamen mocht ze meestal niet mee omdat haar moeder bang was dat het op de een of andere manier slecht met haar zou aflopen. Dat had er op den duur toe geleid dat ze haast geen vrienden had.

Ze draaide zich nog eens om. De vreemde man was bij de brug aangekomen. Amy liep verder, iets sneller dan daarvoor. Niet alleen omdat ze bang was voor die man, ook uit angst voor haar eigen eenzame gedachten.

De andere studenten aan de universiteit van Scarborough, een afdeling van de universiteit van Hull, woonden in het eerste studiejaar in een studentenflat. Daarna verhuisden ze in kleinere groepen naar woningen die tegen een lage huur door de universiteit ter beschikking werden gesteld. Amy probeerde zichzelf wijs te maken dat het niet meer dan natuurlijk én voordelig was om bij haar tante onder te duiken, want geen huur was altijd nog minder dan weinig huur. Maar de bittere waarheid was, dat ze helemaal geen groep had met wie ze kon samenwonen. Niemand had haar ooit gevraagd of zij een woning met hen wilde delen. Maar daar dacht Amy liever niet over na.

Nog maar een paar stappen tot aan het park. Zoals ze gewend was sloeg Amy rechts af, waar de trap naar boven

begon. In de bocht van de weg stond een nieuw huis, waar in de afgelopen weken de laatste hand aan werd gelegd.

Met snelle passen liep ze er voorbij, maar deinsde toen terug: de trap was geblokkeerd door twee van de grote af-rasteringen die om het huis heen stonden. Ook de slingerende weg die een eindje verderop liep en een uitwijkmogelijkheid bood, was versperd. Amy had er wel langs kunnen glippen, maar ze aarzelde. Het had die middag hevig geonweerd en er had een wolkbreuk plaatsgevonden, misschien waren de trap en de slingerweg daardoor beschadigd geraakt. Het zou ge-vaarlijk kunnen zijn die routes te gebruiken.

Ze draaide zich besluiteloos om.

Er leidden nog meer wegen naar de Esplanade Gardens, maar geen daarvan bracht haar snel en rechtstreeks naar de bewoonde wereld. Beneden liep een weg in tegengestelde rich-ting naar het strand en vervolgens naar het Spa Complex, een verzameling victoriaans aandoende gebouwen die direct aan het water lagen. 's Nachts waren ze hermetisch gesloten en er zat geen bewaker. Vanaf het Spa Complex liep een kabelbaan naar boven, maar die stond vanaf ongeveer halftwaalf stil. Het voordeel van de onderste weg was dat hij verlicht was: grote lantaarns met bogen, eveneens in victoriaanse stijl, ga-ven een warm, oranjeleurig licht.

En dan was er nog een middelste weg, de smalste van alle-maal. Halverwege de steile helling liep hij een tijdje nagenoeg vlak, begon vervolgens licht te stijgen en slingerde haast on-merkbaar naar boven, waarna hij rechtstreeks op de Espla-nade uitkwam. Via dit pad was ze er sneller, maar daar wa-ren geen lantaarns. De weg verdween tussen de bomen en de struiken, en het was er pikdonker.

Ze deed een paar stappen terug en gluurde in de richting van de brug. De man was bijna aan het einde ervan geko-men. Verbeelde ze het zich, of liep hij langzamer dan daar-

net? Een beetje weifelend? Wat deed hij trouwens om deze tijd op deze plaats?

Rustig maar, Mills, jij bent ook *om deze tijd op deze plaats*, zei ze bij zichzelf. Hij is misschien net als jij op weg naar huis.

Ik zeg die baan op, nam ze zich voor. Dit doe ik niet meer. Voor geen goud.

Ze overwoog haar opties, die geen van alle veelbelovend waren. Ze kon teruglopen naar de St. Nicolas Cliff en via de binnenstad gaan – maar dat duurde een eeuwigheid. Ze kon natuurlijk ook de bus nemen, maar ze had geen idee of die zo laat nog reed. Bovendien had ze een paar weken eerder vanwege het slechte weer de bus genomen en was bij de halte lastiggevallen door dronken jongens met geschoren hoofden en piercings. Ze had doodsangsten uitgestaan. Angst, angst, angst – altijd maar die angst. Bang om door het park te gaan, bang om bij de bushalte te wachten. Angst bepaalde haar leven, dat kon zo niet langer. Ze kon niet van de ene crisis naar de andere blijven strompelen: door één angst te omzeilen liep ze onontkoombaar tegen de volgende aan, om uiteindelijk op een koude, regenachtige nacht in juli als verlamd bij een kruispunt te staan, haar hart te voelen hameren en zich af te vragen welke angst de ergste was.

De man was nu bij haar aangekomen, bleef staan en keek haar aan.

‘De... de weg is versperd,’ zei Amy. Haar stem klonk een beetje schor en ze schraapte haar keel. ‘Er staan twee hekken... je kunt er niet door.’

Hij knikte even, draaide zich toen om en sloeg de weg naar het strand in. De verlichte weg.

Amy haalde opgelucht adem. Er was niets aan de hand geweest. Hij wilde naar huis, zou normaal gesproken de trap hebben genomen. Liep waarschijnlijk nu te vloeken, omdat hij langer onderweg zou zijn dan gedacht. Thuis wachtte zijn

vrouw. Ze zou op hem mopperen. Het was toch al laat geworden met zijn kameraden in de kroeg, en nu die omweg nog. Hij had zijn dag niet.

Ze giechelde en merkte zelf hoe zenuwachtig het klonk. Ze keek nog een keer naar de brug, maar er was daar niemand te zien. De man was in de richting van het strand gelopen, de trap was versperd. Amy draalde niet langer. Ze nam de onverlichte, middelste weg. Het kleine beetje maanlicht achter de wolkenluiers was voldoende om het pad voor haar te kunnen volgen. Ze zou zonder haar benen te breken op de Esplanade uitkomen.

In een paar tellen was Amy Mills opgeslokt door de duisternis tussen de dichte, kletsnatte struiken.

OKTOBER 2008

DONDERDAG 9 OKTOBER

I

Toen in de huiskamer van Fiona Barnes de telefoon ging, schrok de oude dame op en liep bij het raam vandaan, waar ze over de Baai van Scarborough had staan uitkijken. Ze ging naar het tafeltje waar de telefoon stond en weifelde of ze zou opnemen. Ze had 's morgens een anoniem telefoontje gehad, gistermiddag één en de afgelopen week was dat ook al twee keer voorgevallen. Het benauwde haar. Ze wist eigenlijk niet of je dit wel anonieme telefoontjes kon noemen, want er werd aan de andere kant van de lijn nooit iets gezegd. Maar ze kon wel iemand horen ademen. Als ze niet direct zelf de hoorn op de haak smeed, zoals ze vanochtend geërgerd had gedaan, hing de ander steeds na ongeveer een minuut van stilzwijgen op.

Fiona was niet zo makkelijk aan het schrikken te maken. Ze beroemde zich op sterke zenuwen en een koel hoofd, maar dit vond ze wel storend en het maakte haar onzeker. Het liefst zou ze de telefoon gewoon niet meer opnemen en de ander laten bellen, maar dan miste ze natuurlijk ook belangrijke telefoontjes. Bijvoorbeeld van haar kleindochter Leslie Cramer, die in Londen woonde en op dit moment in scheiding lag. Buiten haar oude grootmoeder in Scarborough had Leslie geen familie meer en juist nu wilde Fiona er voor haar zijn.

Dus nam ze toch op.

Stilte aan de andere kant.

Fiona zuchtte. Ze moest een nieuwe telefoon aanschaffen. Eentje met zo'n scherm waarop je het nummer van de beller zag. Dan kon ze tenminste altijd zien of het Leslie was en de rest uifilteren.

‘Met wie spreek ik?’ vroeg ze.

Stilte. Ademhaling.

‘Dit begint me te irriteren,’ zei Fiona. ‘U hebt blijkbaar een probleem met me. Laten we erover praten. Met deze vreemde gang van zaken komen we allebei niet verder.’

Het ademen werd intenser, maar het klonk niet als seksuele opwinding. Het klonk gestresst, agressief en buitengewoon emotioneel.

Als het niet om seks ging, waarover dan wel?

‘Ik hang op,’ dreigde Fiona, maar voor ze de daad bij het woord kon voegen, had de ander de verbinding al verbroken. Fiona hoorde alleen nog *tuut-tuut-tuut* uit de telefoon.

‘Ik zou naar de politie moeten gaan!’ zei ze woedend. Ze knalde de hoorn op de haak en stak meteen een sigaret op. Maar de politie zou haar afwimpelen, vreesde ze. Ze was immers geen enkele keer uitgescholden, lastiggevallen met obscene taal of bedreigd. Natuurlijk zou iedereen begrijpen dat herhaaldelijk zwijgen via de telefoon ook als bedreigend ervaren kon worden. Maar het bood nauwelijks aanwijzingen wie de beller zou kunnen zijn. In een dergelijk vaag geval zou de politie haar telefoon ook niet laten aftappen. Afgezien daarvan was die beller vast wel slim genoeg om alleen via openbare telefoons te bellen en ook niets steeds via dezelfde. De mensen waren tegenwoordig zo goed op de hoogte door al die politseries op de televisie. Ze wisten precies hoe het moest en welke fouten je moest vermijden.

Bovendien...

Ze ging weer voor het raam staan. Het was een prachtig heldere, zonovergoten dag in oktober. De Baai van Scarborough baadde zich in een gouden licht. De zee was woelig, diepblauw van kleur en de golven droegen lichtend witte schuimkoppen. Eenieder die van zo'n uitzicht mocht genieten zou verrukt zijn, maar Fiona op dat moment niet. Ze zag het niet eens.

Ze wist best waarom ze niet naar de politie ging. Waarom ze tot nog toe niemand, ook Leslie niet, over die vreemde telefoontjes had verteld en de kwestie ondanks alle ongerustheid voor zich hield.

De logische vraag die iedereen onmiddellijk zou stellen, was: 'Maar is er iemand die iets tegen je heeft? Iemand van wie je je zou kunnen voorstellen dat hij hiermee te maken heeft?'

Als ze eerlijk was moest ze die vraag met ja beantwoorden. Wat onvermijdelijk tot verdere vragen zou hebben geleid. En verklaringen. En dan zou alles weer naar boven komen. Die hele afschuwelijke geschiedenis. Al die dingen die ze wilde vergeten. Dingen die vooral Leslie niet mocht weten.

Maar als ze zou doen alsof ze van niets wist en vol zou houden dat ze niemand kende die iets tegen haar had, die haar op deze manier zou willen treiteren – dan had het ook geen zin om het aan wie dan ook te vertellen.

Ze nam een stevige trek van haar sigaret. De enige tegenover wie ze openhartig kon zijn was Chad. Hij wist immers overal van. Misschien moest ze met hem gaan praten. Het was misschien ook handig als hij de e-mails wiste die zij hem had gestuurd. Vooral de bijlagen. Het was roekeloos van haar geweest die dingen via het internet te versturen. Ze had gedacht dat ze het risico wel kon nemen omdat het allemaal al zo ver achter hen lag.

Maar misschien dat ze zich daarin had vergist.

Misschien moest ze ook het omvangrijke materiaal dat op

haar eigen computer stond vernietigen. Dat zou haar moeite kosten, maar het was waarschijnlijk wel beter. Achteraf was het toch een stom idee geweest om alles op te schrijven. Wat had ze zich er eigenlijk van voorgesteld? Opluchting? Een zuiverder geweten? Het leek er eerder op dat ze iets voor zichzelf, én voor Chad, had willen ophelderen. Misschien had ze gehoopt zichzelf beter te begrijpen. Maar het had niets opgeleverd. Ze begreep zichzelf helemaal niet beter dan daarvoor. Er was niets veranderd. Je kon je leven niet met terugwerkende kracht veranderen door het te analyseren en te proberen het in een vorm te gieten waardoor de gebeurtenissen gerelativeerd zouden worden. Fouten bleven fouten, een zonde bleef een zonde. Je moest ermee leven en je zou ermee sterven.

Ze drukte haar sigaret uit en ging naar haar werkkamer om de computer op te starten.

2

De laatste gegadigde had niet anders gedaan dan gemopperd. De parketvloer was versleten, de deurklinken zagen er te goedkoop uit, de ramen schenen niet voldoende geïsoleerd te zijn, de kamers lagen ongunstig ten opzichte van elkaar, de keuken was niet modern genoeg en het uitzicht op het parkje achter het huis volslagen oninteressant.

‘Al kreeg ik het cadeau,’ zei hij woedend voordat hij vertrok, en Leslie moest zich inhouden om de deur niet keihard achter hem dicht te knallen. Dat zou een hele opluchting zijn geweest, maar het slot was niet meer helemaal in orde – evenals veel andere dingen in de woning, dat moest ze toegeven – en zoveel geweld was misschien de genadeklap.

‘Klootzak!’ zei ze daarom hartgrondig. Toen ging ze naar

de keuken, stak een sigaret op en zette het koffiezetapparaat aan. Een espresso zou haar goeddoen. Ze keek uit het raam naar de regenachtige dag. Natuurlijk zag het park er met zulk grijs, druilerig weer niet aanlokkelijk uit, maar deze met bomen begroeide plek midden in Londen was juist ook een reden geweest waarom zij en Stephen tien jaar geleden op deze woning waren gevallen. Ja, de keuken was ouderwets, de vloeren kraakten, veel dingen waren onpraktisch, maar het had charme, het had een ziel, en ze vroeg zich af hoe iemand dat over het hoofd kon zien. Die vent had het hoog in zijn bol. Maar iedereen had lopen mekkeren. De wat oudere vrouw, die als tweede was gekomen, nog het minst. En de tijd begon te dringen. Leslie zou eind oktober gaan verhuizen en als ze dan nog niemand had die het bestaande huurcontract van haar overnam, moest ze een dubbele huur betalen en dat kon ze zich niet lang veroorloven.

Niet nerveus worden, vermaande ze zichzelf.

Toen de telefoon ging was ze even in de verleiding niet op te nemen, maar toen bedacht ze dat het een geïnteresseerde voor de woning zou kunnen zijn. ‘Met Cramer,’ zei ze, en dacht: Ik zou mijn meisjesnaam weer moeten aannemen.

Een verlegen, zachte stem aan de andere kant zei: ‘Leslie? Met Gwen, uit Staintondale!’

‘Gwen!’ zei Leslie. Haar jeugdvriendin Gwen had ze absoluut niet verwacht, maar ze vond het wel leuk. Ze had al eeuwen niets van haar gehoord. Het was misschien wel een jaar geleden sinds ze elkaar voor het laatst hadden gezien. Met de kerst hadden ze elkaar eventjes aan de telefoon gehad, maar veel meer dan de verplichte goede wensen voor het nieuwe jaar hadden ze niet uitgewisseld.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg Gwen. ‘Alles goed? Ik heb eerst naar het ziekenhuis gebeld, maar ze zeiden dat je vakantie had genomen.’

‘Ja, dat klopt. Drie hele weken. Ik moet een onderhuurder vinden, mijn verhuizing voorbereiden en... ach ja, ik moest me ook nog laten scheiden. Sinds maandag ben ik weer echt single!’ Ze hoorde zichzelf praten. Zo ontspannen als ze het nieuwtje verkondigde voelde ze zich bij god niet. Het deed verbazend veel pijn. Nog altijd.

‘O jee,’ zei Gwen onthutst. ‘Dat... ik bedoel, we zagen het wel aankomen, maar op de een of andere manier hoop je toch... Hoe voel je je?’

‘Nou ja, we zijn al twee jaar uit elkaar. In zoverre is er dus niet veel veranderd. Maar omdat het toch een keerpunt in mijn leven is heb ik een nieuwe woning gehuurd. Deze hier is op den duur te groot. Bovendien... op de een of andere manier is hij te veel met Stephen verbonden.’

‘Dat kan ik begrijpen,’ zei Gwen. Het klonk bedrukt toen ze vervolgde: ‘Ik vind mezelf nu wel heel tactloos, maar... ik wist echt niet dat je je scheiding net achter de rug hebt, anders... ik bedoel, dan had ik niet...’

‘Het gaat goed met me, hoor. Eerlijk waar. Draai er maar niet omheen. Waarom bel je?’

‘Omdat... nou ja, ik hoop dat je het me niet kwalijk neemt, maar... ik wil dat jij een van de eersten bent die het hoort: ik ga trouwen!’

Leslie was echt een moment lang sprakeloos.

‘Trouwen?’ herhaalde ze en besepte dat haar verblufte toon kwetsend voor Gwen moest zijn, maar ze kon gewoon niet verhullen dat ze verrast was. Gwen, het prototype van de oude vrijster, dat ouderwetse meisje van het platteland... Gwen, voor wie de tijd stil was blijven staan, die wachtte tot de prins op het witte paard langskwam en om haar hand vroeg... Trouwen?

‘Sorry,’ liet ze er snel op volgen, ‘het komt... ik dacht altijd dat je een huwelijk niet zo zag zitten.’

Dat was gelogen. Ze wist dat Gwen ernaar smachtte dat de liefdesverhalen die ze letterlijk verslond, in haar eigen leven bewaarheid werden.

‘Ik ben zo gelukkig,’ zei Gwen, ‘zo ongelooflijk gelukkig... Ik bedoel maar, ik had de hoop al bijna opgegeven dat ik nog iemand zou vinden en nu ga ik dit jaar trouwen! We dachten dat begin december wel mooi zou zijn. Ach, Leslie, opeens is alles... zo anders!’

Leslie had zichzelf eindelijk onder controle.

‘Ik ben zo blij voor je, Gwen!’ zei ze oprecht. ‘Echt waar! Wie is de gelukkige? Waar heb je hem leren kennen?’

‘Hij heet Dave Tanner. Hij is drieënveertig jaar en... hij houdt van me!’

‘Wat fantastisch!’ zei Leslie, maar opnieuw kwam er enige verwondering bij haar op. Zij had meteen aan een aanzienlijk oudere man gedacht, een bezadigde weduwnaar van in de zestig misschien, voor wie het er ook een beetje om ging verzorgd te worden. Ze schaamde zich er wel voor, maar ze kon zich werkelijk niet voorstellen dat een man zich om een andere reden dan eigenbelang met Gwen zou inlaten. Gwen was een schat van een meid: oprecht, met een warm hart, maar ze had weinig begeerlijks voor een man... tenzij iemand uitsluitend naar de innerlijke waarde van een mens keek, wat naar Leslies ervaring niet veel mannen deden.

Maar misschien zit ik er helemaal naast, dacht ze.

‘Ik zal het je allemaal haarfijn vertellen,’ zei Gwen met een stem die beefde van blijde opwindung, ‘maar eerst nodig ik je uit. Zaterdag vieren we een soort... verlovingsfeest, en ik zou het geweldig vinden als je erbij kon zijn!’

Leslie dacht snel na. Voor een weekend was de rit naar het noorden een beetje te lang en te omslachtig, maar feitelijk had ze vakantie. Ze kon morgen, op vrijdag, al vertrekken en er een dag of drie, vier aan vastplakken. Yorkshire

was haar geboortestreek, ze was in Scarborough opgegroeid en er al veel te lang niet meer geweest. Ze kon bij haar grootmoeder Fiona logeren, die dat zeker fijn zou vinden. Natuurlijk had ze eigenlijk geen tijd, want ze zocht dringend een huurder, maar het was leuk om weer eens een bezoekje aan het verleden te brengen. En als ze eerlijk was barstte ze haast van nieuwsgierigheid naar de man die met Gwen wilde trouwen.

‘Luister, Gwen, dat gaat wel lukken, denk ik,’ zei ze. ‘In ieder geval kan de reis me wat afleiding bezorgen en dat is ook niet verkeerd. Ik kan morgen al komen. Is dat goed?’

‘Leslie, je weet niet hoe blij je me maakt!’ riep Gwen. Ze klonk anders dan vroeger. Vrolijk en optimistisch. ‘Het is hier overigens heerlijk weer! Wat komt het allemaal goed uit!’

‘Hier in Londen regent het,’ zei Leslie, ‘nóg een goede reden voor een reisje. Ik verheug me erop je te zien, Gwen. En op Yorkshire!’

De twee vrouwen hadden hun gesprek nauwelijks beëindigd of de telefoon ging opnieuw. Deze keer was het Stephen.

Zoals altijd wanneer hij met haar praatte klonk hij treurig. Hij had die scheiding niet gewild.

‘Hallo, Leslie. Ik wilde alleen even weten... Je bent er vandaag alweer niet en... nou ja, gaat alles goed met je?’

‘Ik heb drie weken vakantie genomen. Ik ga verhuizen en ik ben als een gek op zoek naar een huurder voor onze woning. Wil jij hem niet toevallig hebben?’

‘Wil je weg uit ons huis?’ vroeg Stephen geschokt.

‘Het is gewoon te groot voor mij alleen. En bovendien... ik heb er behoefte aan opnieuw te beginnen. Een nieuw huis, een nieuw leven.’

‘Zo gemakkelijk is dat meestal niet.’

‘Stephen...’

Hij had zeker het ongeduld in haar stem gehoord, want hij

draaide onmiddellijk bij: ‘Sorry. Het gaat mij natuurlijk niet aan.’

‘Precies. We moeten proberen buiten het leven van de ander te blijven. Het is al lastig genoeg dat we elkaar in het ziekenhuis zo vaak tegen het lijf lopen.’

Ze werkten allebei als arts in hetzelfde ziekenhuis. Leslie had lang overwogen een nieuwe aanstelling te zoeken, maar nergens had ze zulke ideale arbeidsvoorwaarden als bij het Royal Marsden in Chelsea. En ten slotte was ze koppig geworden: moest ze ook haar carrière nog opofferen voor de man die haar bedrogen had?

‘Neem me niet kwalijk, Stephen, ik heb het druk,’ vervolgde ze koel. ‘Ik heb nog veel te regelen en morgen vertrek ik voor een paar dagen naar Yorkshire. Gwen gaat trouwen. Zaterdag viert ze haar verloving.’

‘Gwen? Je vriendin Gwen? Trouwen?’ Stephen klonk net zo verbluft als Leslie toen hij het nieuwtje hoorde. Dat moest wel heel vernederend voor Gwen zijn, dacht ze. Bij iedereen die ze het nieuws vertelde viel de mond open van verbazing. Hopelijk drong het niet in zijn volle omvang tot haar door hoe kwetsend dat was.

‘Ja. Ze is dolgelukkig. Ze wil heel graag dat ik op haar verloving kom. En ik wil haar toekomstige man natuurlijk gauw leren kennen.’

‘Hoe oud is ze nu? Halverwege de dertig, toch? Het wordt echt tijd dat ze zich van haar vader losmaakt en een eigen leven begint.’

‘Ze hangt gewoon erg aan hem. Eigenlijk heeft ze altijd alleen hem gehad en dan is zo’n sterke binding misschien wel heel normaal.’

‘Maar niet zo heel gezond,’ antwoordde Stephen. ‘Ik heb niets tegen die oude Chad Beckett, maar het was beter geweest als hij zijn dochter wat eerder en wat nadrukkelijker

het leven in had geduwd, in plaats van haar op die afgelegen boerderij langzaam te laten verkommeren. Maar goed, nu schijnt ze toch op gang te komen. Hopelijk is het een fatsoenlijke kerel. Ze is zo hopeloos onervaren.'

'Zaterdagavond weet ik meer,' zei Leslie en ging toen abrupt op een ander thema over. 'Mijn nieuwe woning is trouwens een stuk kleiner dan deze,' zei ze, 'en daarom kan ik niet alle meubels meenemen. Als jij iets wilt uitzoeken moet je dat zeker doen.'

Toen hij wegging had hij niets meegenomen. Hij had niets willen hebben.

'Ik ben intussen eigenlijk compleet ingericht,' zei hij. 'Wat zou ik dan nog moeten ophalen?'

'De keukentafel bijvoorbeeld,' antwoordde Leslie scherp, 'anders belandt hij bij het grofvuil.'

Die mooie, oude, een beetje wankel houten tafel... Hun eerste gezamenlijke aanschaf, nog uit hun studententijd. Ze was er zo aan gehecht. Maar aan die tafel had hij zijn misstap opgebiecht, die korte, idiote affaire met zomaar iemand uit een kroeg.

Daarna was niets meer als vroeger. Tot op de dag van vandaag kon Leslie die tafel niet meer zien zonder een brok in haar keel te krijgen bij de herinnering aan die scène, die het begin van het einde was geweest. De brandende kaars. De fles rode wijn. Het donkere raam. En Stephen, die zo nodig zijn geweten moest zuiveren.

In de afgelopen jaren had ze wel eens gedacht dat het allemaal beter zou gaan als die tafel maar eerst weg was. En toch had ze het niet voor elkaar gekregen hem het huis uit te doen.

'Nee,' zei Stephen na een korte stilte, 'ik wil de tafel ook niet hebben.'

'Nou ja,' zei Leslie.

‘Doe Gwen de hartelijke groeten van me,’ zei Stephen nog en zonder gedag te zeggen beëindigden ze het gesprek.

Ze keek naar zichzelf in de ronde spiegel van de garderobe. Ze zag er mager en tamelijk afgepeigerd uit.

Dokter Leslie Cramer, negenendertig jaar, radiologe. Gescheiden.

Haar eerste sociale gebeurtenis na haar scheiding was nota bene een verloving.

Misschien geen slecht voorteken, dacht ze, en stak de volgende sigaret op.

3

Lieve god, dacht hij, toen hij haar in het licht van de buitenlantaarn aan zag komen. Ze had vast urenlang nagedacht over hoe ze zich mooi moest maken, maar het resultaat was abominabel. Die katoenen bloemetjesrok was zeker nog van haar overleden moeder geweest, in ieder geval leek hij uit lang vervlogen tijden te stammen. Ze had tamelijk lompe, bruine laarzen aan en een onflatteuze grijze mantel die haar dik maakte, terwijl ze best slank was. Daaronder was een gele blouse zichtbaar, en geel was nou net de enige kleur die in de felgekleurde rok niet voorkwam. Als ze straks in het restaurant haar mantel uittrok zou ze eruitzien als een bonte kermis.

Hij verwierp spontaan het plan om met haar naar Scarborough te rijden. Het was te pijnlijk als ze iemand tegenkwamen die hij kende. Een gelegenheid op het platteland was beter... Hij brak zijn hoofd of hij een adresje wist... het mocht ook niet te duur zijn. Hij had bij lange na niet genoeg geld, zoals altijd.

‘Dave!’ zei ze glimlachend.

Hij ging naar haar toe, nam haar na enige overwinning in zijn armen en gaf haar een kuise kus op de wang. Gelukkig was ze zo wereldvreemd dat ze een wilde vrijpartij of zelfs seks niet scheen te missen en er ook niet naar vroeg. Haar favoriete lectuur bestond uit liefdesromannetjes en hij vermoedde dat hij met zijn terughoudendheid tamelijk precies tegemoetkwam aan het romantische beeld dat ze zich van een toekomstige bruidegom had voorgesteld. Soms vond hij haar bijna ontroerend en dan vroeg hij zich af of dit het werkelijk waard was.

‘Wil je mijn vader nog gedag zeggen?’ vroeg ze.

Hij trok een gezicht. ‘Nee, laat maar. Hij laat zo duidelijk merken dat hij me niet mag.’

Gwen sprak hem niet tegen. ‘Je moet hem een beetje begrijpen, Dave. Hij is een oude man en het gaat hem te snel allemaal. Als hij zich overrompeld voelt sluit hij zich nog meer af dan anders. Dat is altijd al zo geweest.’

Ze stapten in Daves rammelkast, die zoals gewoonlijk een tijdje tegensputterde voor hij aansloeg. Voor de zoveelste keer vroeg hij zich af hoelang die roestbak nog mee zou werken.

‘Waar gaan we naartoe?’ vroeg Gwen toen ze via het grote houten hek het erf afreden. Dat hek hing scheef in de scharnieren en sloot al jaren niet meer, maar niemand deed er iets aan. Zoals niemand nog iets aan de boerderij deed, die al generaties lang in het bezit van de familie Beckett was – hetzij uit onvermogen, hetzij uit geldgebrek.

‘Laat je verrassen,’ antwoordde Dave geheimzinnig, maar hij had zelf nog geen idee en hoopte op een spontane inval.

Gwen ging achterover zitten, maar schoot meteen weer rechtop. ‘Vandaag was die rechercheur op de televisie, inspecteur... hoe heet ze ook alweer, die de zaak Amy Mills onderzoekt. Dat meisje, weet je wel...’

Het was al haast drie maanden geleden dat het afschuwelijk togetakelde lijk van de eenentwintigjarige studente in de Esplanade Gardens was gevonden. De mensen in de omgeving spraken er nog bijna dagelijks over. Zoiets was hier al heel lang niet meer voorgekomen. De dader had het slachtoffer bij de schouders gepakt en meerdere keren met haar hoofd keihard tegen een stenen muur geslagen. Uit de schokkende details die op onverklaarbare wijze uit het forensisch instituut naar de media waren gelekt, bleek dat hij tussendoor steeds was gestopt om het slachtoffer weer bij bewustzijn te laten komen, om dan opnieuw en met toenemend geweld door te gaan. Amy Mills had zeker twintig minuten lang bewust geleden voor ze uiteindelijk stierf.

‘Natuurlijk weet ik wie Amy Mills is,’ zei Dave, ‘maar ik heb vandaag geen televisie gezien. Is er al iets nieuws bekend?’

‘Er was een persconferentie. De rechercheurs zullen wel erg onder druk staan, daarom moesten ze weer eens in de openbaarheid treden. Maar ze hebben niets, dat bleek uiteindelijk wel. Geen spoor, geen aanwijzingen. Niets.’

‘Het moet een volslagen krankzinnige zijn geweest,’ vond Dave.

Gwen haalde huiverend haar schouders op. ‘Ze is in ieder geval niet verkracht. Dat heeft ze tenminste niet ook nog hoeven meemaken. Maar daardoor tast de politie wel volkomen in het duister bij de vraag naar het motief.’

‘Het was in elk geval niet zo verstandig van haar om op dat late uur alleen door de verlaten Esplanade Gardens te lopen,’ vond Dave.

‘Om geld of sieraden kan het ook niet gegaan zijn,’ vertelde Gwen. ‘Haar portemonnee zat nog in haar tas en ze had haar horloge en twee ringen nog om. Je krijgt de indruk dat ze... helemaal voor niets is gestorven!’

‘Denk je dat het voor haar anders had gevoeld als hij haar vanwege duizend pond de hersens had ingeslagen?’ zei Dave een beetje ruw, en toen hij haar geschrokken gezicht zag voegde hij er sussend aan toe: ‘Sorry. Ik wilde je geen grote mond geven. Maar het is hoe dan ook geen prettig idee dat er een gek door Scarborough loopt die schijnbaar zonder reden vrouwen van het leven berooft. Maar weet jij veel, misschien was het een daad uit jaloezie of iets dergelijks. Een afgedankte vriend die zijn frustratie niet te boven kon komen... Sommige mensen gaan door het lint als ze afgevoerd worden.’

‘Maar als er een ex-vriend bestond van wie je zoiets kon verwachten, had de politie dat allang geweten,’ bracht Gwen daar tegenin.

Ze reden door de donkere avond. Hier begon het heidelandschap van Yorkshire al, dat er bij het witte schijnsel van een bleek maantje heuvelachtig en schraal uitzag. Hagen en stenen muurtjes tussen de landerijen wisselden elkaar af en hier en daar was in het donker een koe of een schaaap te zien.

Dave had eindelijk een ingeving gekregen, een tamelijk eenvoudige kroeg in de omgeving van Whitby. Niet erg romantisch, maar wel goedkoop en er kwamen gegarandeerd geen mensen wier mening hij op prijs stelde. Hij had al vastgesteld dat Gwen weinig eiste en nooit ergens tegen inging; hij had haar een diner bij kaarslicht kunnen beloven en haar vervolgens meenemen naar een Kentucky Fried Chicken, ze zou het zonder morren hebben geaccepteerd. Ze was heel dankbaar dat Dave onverwachts in haar saaie leven was opgedoken en doodsbenuwd hem weer kwijt te raken. Ze deed alle moeite om hem niet boos te maken door te klagen of eisen te stellen.

Ik ben een schoft, dacht hij, een grote schoft, maar vooralsnog maak ik haar in ieder geval gelukkig.

En hij zou haar niet kwetsen. Hij zou het volhouden. Dat had hij zich voorgenomen. En hij had ook geen alternatief. Gwen Beckett was zijn laatste kans.

En ik de hare, dacht hij. Met enige moeite moest hij de opkomende paniek onderdrukken. Hij zou de rest van zijn leven met dit ouwelijke meisje aan zijn zijde doorbrengen. Dat kon wel veertig of zelfs vijftig jaar zijn.

Hij dacht vaak over haar na. Ze had hem een en ander uit haar leven verteld en sommige dingen vulde hij zelf in. Haar vader was blijkbaar altijd heel toegeeflijk voor haar geweest. Zij legde het uit als liefde, terwijl Dave soms dacht dat het ook onverschilligheid kon zijn. Ze was op haar zestiende van school gegaan omdat ze het ‘daar niet leuk meer vond’, zoals ze zelf zei, en zelfs bij die gelegenheid had pappie geen protest aangetekend. Gwen had nooit een beroep geleerd en zag het als haar levenstaak het huishouden voor haar alleenstaande vader te doen. Ze bracht wat geld in de familiekas door twee kamers in het woongedeelte van de boerderij als logeerkamers in te richten en een bed & breakfast op te zetten. De kleine onderneming dobberde maar wat voort, wat Dave niet verbaasde. Het oude, uitgewoonde huis moest nodig gemoderniseerd worden. Vakantiegangers wensten tegenwoordig een behoorlijke badkamer, met een douche waarvan de boiler niet al na een paar minuten leeg was. Ze wilden een mooi gedekte, schone ontbijttafel en ze moesten een behoorlijke eerste indruk krijgen als ze bij de plek aankwamen waar ze hun kostbaarste weken van het jaar zouden doorbrengen. Het met onkruid overwoekerde en door moddergaten ontsierde erf van de boerderij van Beckett was niet erg uitnodigend. Toch scheen er één echtpaar te zijn dat hier regelmatig de vakantie doorbracht, hoofdzakelijk vanwege hun twee reusachtige doggen, die nergens anders werden toegelaten.

Wie is die Gwen Beckett toch? vroeg Dave zich dagelijks af.

Ze was verlegen, en volgens hem kwam dat door het teruggetrokken leven dat ze leidde. Ze had de omgang met andere mensen gewoon verleerd. Ze sprak met warmte en bewondering over haar vader, maar hij moest vaak terugdenken aan haar woorden op die avond in juli, toen ze elkaar hadden leren kennen: 'Ik kan niet zeggen dat ik erg happy ben met mijn leven.'

Ze had zelf het initiatief genomen om op een cursus te gaan waar mensen zoals zij leerden zich innemend en met zelfvertrouwen te presenteren. Drie maanden lang was ze zonder één keer over te slaan wekelijks naar Scarborough gereden. Ze had gedaan wat de adviesrubrieken van dames-tijdschriften lezeressen zoals Gwen adviseerden: Doe er iets aan! Steek je neus buiten de deur! Zoek het gezelschap van andere mensen op!

Gwen moest wel het gevoel hebben dat het beloofde succes inderdaad in een handomdraai tot stand was gekomen, dacht Dave. Ze had al haar moed bijeengeraapt, was naar de Friarage School gegaan en had meteen op de eerste dag de man leren kennen met wie ze nu ging trouwen en de rest van haar leven zou doorbrengen.

Ze was gelukkig. Toch voelde hij ook dat ze bang was. Bang, dat er iets kon gebeuren waardoor de droom als een zeepbel uiteen zou spatten, dat het allemaal te mooi was om waar te zijn...

En als hij daaraan dacht, voelde hij zich miserabel. Omdat hij wist dat die angst terecht was.

Alsof ze aanvoelde dat hun relatie door zijn hoofd spookte, stak Gwen haar hand naar hem uit. Toen hij haar hand pakte, voelde die ijskoud aan. Hij draaide hem om, trok hem naar zijn lippen en blies zijn warme adem in haar handpalm.

'Vertrouw me,' smeekte hij. Dit soort woorden kwamen

altijd goed over, dat wist hij. Zeker bij vrouwen als Gwen. 'Ik speel niet met je.'

Nee, een spelletje was het niet. Helemaal niet.

Ze glimlachte. 'Ik weet het, Dave. Dat voel ik.'

Dat is niet zo, dacht hij, je bent bang, maar je weet ook dat je er niet aan moet toegeven. Wij moeten er nu samen doorheen. We zullen er allebei van profiteren. Elk op zijn eigen manier.

Er kwam een brok in zijn keel. Straks, na zijn eerste whisky zou het weer wat beter met hem gaan en na de tweede nog beter. Als zijn gedachten maar wat minder scherp werden. Hoofdzaak was dat zijn toekomst een beetje beter te verdragen werd.